

Sygn. akt I C 602/18

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 czerwca 2019 r.

Sąd Rejonowy w Jaśle I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Grzegorz Wanat

Protokolant: starszy sekretarz sądowy Anna Wojtunik

po rozpoznaniu w dniu 4 czerwca 2019 roku w Jaśle

sprawy z powództwa (...) Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego Niestandaryzowanego Funduszu Sekurytyzacyjnego z siedzibą w G.

przeciwko W. K.

o zapłatę

oddala powództwo.

Sygn. akt I C upr. 602/18

UZASADNIENIE

wyroku zaocznego Sądu Rejonowego w Jaśle z dnia 5 czerwca 2019 r.

Powód (...) Fundusz Inwestycyjny Zamknięty Niestandaryzowany Fundusz Sekurytyzacyjny z siedzibą w G. domagał się zasądzenia od pozwanego W. K. kwoty 31.884,69 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm prawem przepisanych.

Uzasadniając żądanie podał, iż dochodzona kwota stanowi wierzytelność, wynikającą z umowy pożyczki, zawartej przez pozwanego w dniu 29.06.2010 r. z (...) Bankiem (...) S.A. Strona pozwana nie wywiązała się z ciężących na niej z mocy ww. umowy obowiązków, wobec czego umowa została wypowiedziana i z dniem 05.10.2011 r. należność z niej wynikająca stała się wymagalna.

W dniu 04.07.2014 r. powód nabył przedmiotową wierzytelność w drodze umowy przelewu, zawartej z pierwotnym wierzycielem, uzyskując legitymację do jej dochodzenia. Na żądanie pozwu składa się kwota 14.259,66 zł tytułem niespłaconego kapitału, 17.381,96 zł tytułem odsetek i 243,07 zł jako koszt usługi odbioru rat.

Pozwany W. K. nie zajął stanowiska ustnie, ani na piśmie, nie stawił się na rozprawie i nie wnosił o jej przeprowadzenie pod jego nieobecność.

Sąd ustalił i zważył, co następuje.

Pozwany W. K. zawarł 29.06.2010 r. z (...) Bankiem (...) S.A. umowę o nr (...) kredytu (...) na kwotę 30.000 zł. Szacunkowy całkowity koszt kredytu strony ustaliły na kwotę 9.626,96 zł. Kredyt miał być spłacony w 59 miesięcznych ratach (dowód: kserokopia umowy – k. 11 - 22).

W dniu 16.07.2014 r. Bank wystosował do pozwanego pismo „zawiadomienie”, w którym informuje o dokonanych przelewach wierzytelności wynikających z umowy nr (...) na rzecz (...) Fundusz Inwestycyjny Zamknięty Niestandaryzowany Fundusz Sekurytyzacyjny z siedzibą w G.. W aktach sprawy brak dowodu doręczenia tego pisma pozwanemu. Z kolei pismem z 11.08.2014 r. Kancelaria (...) B.

i Wspólnicy sp. k. wystosowała do pozwanego pismo zatytułowane „wezwanie do zapłaty” (dowód: powołane pismo – k.10, w aktach brak dowodu doręczenia pisma pozwanemu).

Dokonując ustaleń faktycznych w niniejszej sprawie Sąd oparł się na wskazanych wyżej dokumentach prywatnych, których autentyczność nie budziła wątpliwości. Kwestia ta nie była przedmiotem zarzutów strony pozwanej, która nie zajęła stanowiska w sprawie. Także z urzędu Sąd nie dostrzega jakichkolwiek okoliczności, które mogłyby podważyć pochodzenie tych dokumentów od wymienionych w nich osób.

Treść art. 339 § 2 k.p.c. upoważnia Sąd do przyjęcia za prawdziwe twierdzenie powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie lub w pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą, chyba że budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa. W niniejszej sprawie Sąd powziął wątpliwości w kwestii objęcia wierzytelności wobec pozwanego wzmiankowaną w pozwie umową przelewu. Zastrzeżenia Sądu budziła również możliwość skutecznego domagania się zapłaty z tytułu zobowiązania, którego termin wymagalności powód określił na datę 05.10.2011 r., a to z uwagi na upływ terminu przedawnienia.

Należy przy tym wspomnieć, że dokonując ustaleń w niniejszej sprawie Sąd pominął dokumenty złożone przez powoda wraz z pismem procesowym z dnia 27.08.2018 r. (k. 36 - 63), które to pismo wraz z załącznikami z powodu uchybień formalnych podlegało zwrotowi (k.80v., 86v., 96).

W tak ustalonym stanie faktycznym, powództwo, jako nieudowodnione, nie zasługuje na uwzględnienie w jakiegokolwiek części.

Powód nie wykazał, aby przysługiwała mu legitymacja do dochodzenia roszczenia opisanego w pozwie. Będąc podmiotem profesjonalnie zajmującym się obrotem wierzytelnościami, reprezentowanym przez pełnomocnika, będącego radcą prawną – powód nie przedłożył dokumentów, z których wynikałoby, że nabył skutecznie wierzytelność opisaną w pozwie.

Wywodząc powództwo o zapłatę, fundusz upatruje podstawy prawnej dochodzonego roszczenia w art. 509 k.c. stanowiącym, iż wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania (§ 1). Wypada tu zaznaczyć, iż przelew jest umową, mocą której wierzyciel przenosi na osobę trzecią wierzytelność, tj. prawo podmiotowe przysługujące wierzycielowi do żądania od dłużnika, aby spełnił świadczenie. Cesja wierzytelności nie jest zatem czynnością jednostronną, a umową, z mocy której wierzyciel - cedent, przenosi na nabywcę - cesjonariusza wierzytelność przysługującą mu wobec dłużnika. Umowa przelewu jest umową przyczynową - kauzalną. Charakter przyczynowy umowy przelewu wynika z treści art. 510 k.c. (tak Sąd Najwyższy w wyroku z 22.10.1999 r., III CKN 399/98, LEX nr 1218257).

Mając to na uwadze, stwierdzić należy, że pochodzące od Kancelarii (...) B. i Wspólnicy sp. k. pismo zatytułowane „wezwanie do zapłaty” - (k. 10), jak też zawiadomienie (...) z 16.07.2014 r. nie może zastępować dokumentu w postaci umowy, obejmującej oświadczenia obu stron czynności prawnej. Są to dokumenty relacyjne, które w swej treści odwołują się do zdarzenia w postaci cesji wierzytelności, ale nie dowodzą jej skutecznego dokonania. Brak dokumentu źródłowego, jakim w tym wypadku jest umowa cesji, niweczy zatem legitymację procesową powoda, albowiem samo odwołanie się do faktu zawarcia umowy przelewu, czy to w treści wezwania do zapłaty, czy zawiadomienia o przelewie, Sąd uznaje za niewystarczające. Zgodnie natomiast z regułą wyrażoną w art. 232 k.p.c. to strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Żaden przepis zaś nie nakłada na sąd w postępowaniu cywilnym obowiązku dążenia do ustalenia prawdy obiektywnej.

Niezależnie od powyższego, roszczenie powoda należy uznać za budzące uzasadnione wątpliwości także z uwagi na wynikający z treści umowy kredytu termin wymagalności roszczenia.

Powód w tym zakresie nie przedstawił jakichkolwiek dokumentów, które pozwoliłyby ustalić Sądowi, w jakim trybie i terminie doszło do rozwiązania umowy. Zważając jednak na fakt, że umowa przewidywała okres spłaty 59 – miesięczny, a sam powód w treści pozwu wskazuje, że z uwagi na uchybienie terminom spłat umowa została wypowiedziana znacznie wcześniej i z datą 05.20. (...). roszczenie z niej wynikające stało się wymagalne, uznać należy, że dochodzone przez powoda roszczenie jest przedawnione.

Jak wynika z akt sprawy, sprawa została wniesiona do sądu 19.06.2018 r. (dowód: data stempla pocztowego - k. 28), a więc znacznie po upływie terminu o jakim mowa w art. 118 k.c.

Z powołanego przepisu wynika, że termin przedawnienia roszczeń wynikających z faktu prowadzenia działalności gospodarczej, wynosi 3 lata. Zważając, że kredytodawca, zawodowo tj. profesjonalnie w sposób zorganizowany zajmuje się zawieraniem umów kredytowych, to tym samym roszczenia z takiego tytułu mają niewątpliwy związek z prowadzoną działalnością w rozumieniu art. 118 k.c. Kwalifikacja roszczenia decydująca o terminie przedawnienia nie ulega zmianie w przypadku zmiany podmiotowej po stronie wierzyciela. Takie stanowisko zostało wyrażone w orzecznictwie Sądu Najwyższego – m.in. uchwała z 17.07. 2003 r., III CZP 43/03, OSNC 2004, nr 10, poz. 151.

W świetle przepisów regulujących przerwanie i zawieszenie biegu terminu przedawnienia, stwierdzić należy, że w okresie 3 lat od momentu rozpoczęcia biegu terminu przedawnienia, nie doszło do przerwania ani zawieszenia tego terminu - powód nie wykazał, by takie przerwanie lub zawieszenie miało miejsce.

Należy jednocześnie zaznaczyć, iż od wejścia w życie ustawy nowelizującej Kodeks cywilny (ustawa z dnia 28.07. 1990 r. o zmianie ustawy Kodeks cywilny, Dz. U. Nr 55, poz. 321) do dnia 09.07.2018 r. (do dnia wejścia w życie ustawy z 13.04.2018 r. o zmianie ustawy - Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw, Dz. U. z 2018 r. poz. 1104), Sąd badał zarzut przedawnienia tylko wówczas, jeżeli został zgłoszony przez stronę. Od 09.07.2018 r. wszedł w życie przepis art. 117 § 2¹ k.c., zgodnie z którym, po upływie terminu przedawnienia nie można domagać się zaspokojenia roszczenia przysługującego przeciwko konsumentowi, a ponadto zgodnie z przepisem art. 5 ust. 4 ustawy z 13.04.2018 r. o zmianie ustawy - Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2018 r. poz. 1104), roszczenia przedawnione przysługujące przeciwko konsumentowi, co do których do dnia wejścia w życie niniejszej ustawy nie podniesiono zarzutu przedawnienia, podlegają z tym dniem skutkom przedawnienia określonym w ustawie zmienianej (tj. Kodeksie cywilnym), w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą (tj. w znowelizowanym brzmieniu).

Powyższe oznacza konieczność brania przez Sąd pod uwagę z urzędu przedawnienia roszczenia przy orzekaniu od dnia 09.07.2018 r., także w sprawach wszczętych przed tym dniem, a dotyczących roszczeń przysługujących przeciwko konsumentom.

W przedmiotowej sprawie Sąd wydał wyrok zaoczny, z uwagi na spełnienie przesłanek z art. 339 § 1 k.p.c. i art. 340 k.p.c. Wydanie wyroku zaocznego nie przesądzało jednak o uwzględnieniu powództwa. Przewidziane w przepisie art. 339 § 2 k.p.c. domniemanie prawdziwości twierdzeń powoda zastępuje postępowanie dowodowe tylko wówczas, gdy twierdzenia te nie budzą uzasadnionych wątpliwości. W przedmiotowej sprawie twierdzenia faktyczne powoda budziły jednak uzasadnione wątpliwości Sądu w świetle dokumentów załączonych do pozwu.

Mając na uwadze powyższe rozważania, na podstawie art. 720 k.c. w zw. z art. 509 k.c. oraz art. 6 k.c. i 232 k.p.c. i 118 k.c. Sąd wydając w sprawie wyrok zaoczny oddalił powództwo w całości.